ЗАШТО СЛОВЕНСКИ ПАПА, И „ЈЕДИНИ ПАПА КОЈИ ЈЕ ПОДРЖАВАО СРБЕ”, НИЈЕ УСПЕО ДА ЗАУСТАВИ ПОГУБНЕ ПРОЦЕСЕ У КАТОЛИЧКОЈ ЦРКВИ?

Једна суза за Војтилу

Као што је Зиновјев својевремено, потресен, рекао: „Циљали смо комунизам а погодили Русију”, покојни Јован Павле II је могао рећи: „Циљали смо комунизам а погодили све народе Источне Европе”. Бирајући између два зла, данас се то јасно види, он није изабрао мање. Ако је уопште бирао. Последња фаза суноврата Католичке цркве, започета деструктивним Другим ватиканским концилом, добила је нова убрзања. Да ли је православље једино хришћанство које ће преживети XXI век?

Пише: Драгош Калајић*

Нерадо сам се одазвао позиву амбасадора Југославије при Светој столици да ручамо с

monsignore
Маркетијем, челником Друге управе Свете столице, у
restaurant
-у „Nino". О квалитету кулинарских услуга тог иначе веома цењеног и угледног места на гастрономској мапи римског
високог друштва –
мислио сам, и мислим, све најгоре: заснивају се на белом луку, присутном у скоро сваком јелу, што већини чула укуса, како изгледа, савршено одговара. Стога, било шта да ту поручим имам утисак да кушам једно те исто јело. Осим тога, столови су простачки збијени уместо ваљано размакнути, што одаје потребу похлепе да простор буде искоришћен до крајњих могућности. Зато на том месту осећам понижавајућу скученост, уз тешко подношљив воњ трајне непроветрености.

Monsignore Маркети потпуно одудара од просечног изгледа високодужносника Свете столице, чија лица обично осведочавају превласт *yin* начела, неке пасивности и попустљивости, што често уме да се изражава и недвосмисленим знацима податости содомијском пороку. На лепом, мужевном лицу monsignore блистају белези *yang*
начела. О кулинарству и енологији, јелима и винима, говори с великом упућеношћу. Помишљам да и ту сублимира те надокнађује своје мужевне, запречене и ускраћене пориве. Чињеница да је мршав а не гојазан – попут многих клерика што у храни и пићу налазе утехе или надокнаде за друга ускраћивања – сведочи како уме да влада собом.

ЗАБОРАВЉЕНИ СОЛОВЈЕВ

Као да се нечега сетио, пружа ми искошени поглед и пита:

„Чуо сам да веома често путујете у Русију, да сте тамо превођени и веома присутни... Занима ме судбина дела Владимира Соловјева. Како га савремени руски интелектуалци процењују...? Да ли знате о коме говорим?"

Управо сам у Италији, током првих година боравка, први пут срео дело Владимира Сергејевича Соловјева, у облику једне књижице превода његове симболистичке поезије, која ми се веома допала.

Тек много година касније упознао сам и његов философски рад, почевши од блиставе дисертације, брањене у Москви 1874. године, о *кризи западне философије и против позитивизма* . Био је то један од израза славенофилске критике западњачког изопачења које једну делимичну, непотпуну и инфериорну ствар или појаву угледану оптикама позитивизма уздиже на разину потпуне, супериорне и апсолутне истине. Његов екуменски (а заправо *унијатски*) пројекат помирења и уједињења православља и католичанства, али под ауторитетом римског папе – изложен у штиву *История и будущнос* *ть* *т* *еокра* *т* *ии* , објављеном под окриљем Католичке цркве у Загребу, 1887. године – могао је изазвати подозрења да заправо чини део општег пројекта масонерије да завлада свим вероисповестима посредством механичког сједињења у одговарајућем *melting pot* -у . Ипак, Соловјев је ту идеју извео из идеје идеалног и архетипског јединства, иманентне космотворству хришћанског бога.

Изненађен питањем, брзо вршим смотру по руским путевима сећања те утврђујем да тамо, бар у мом присуству, чак и током веома дугих, бесаних разговора о великим темама – јер Руси малим нису у стању да се посвећују, с обзиром да их не занимају – никад нико није ни поменуо Соловјева:

„Морам да Вас разочарам: не сећам се да је Соловјева ико икад поменуо. Као да је заборављен. Али, обећавам Вам да ћу проверити његов положај и првом приликом Вас обавестити о томе.”

На лицу му је искрсао један осмех сете какву има човек уморан од суочавања с људским

слабостима и скученостима:

„Претпостављам да је тај заборав цена његовог племенитог залагања за уједињење Католичке и Православне Цркве."

Узвратио сам исказом сумње. Смеле, пустоловне, па и преступничке идеје нису реткост код Руса, те су трпљене и не изазивају одбојности какве карактеришу западна друштва. Пре бих рекао да је тај заборав последица туђинства Соловјева спрам природе руског човека. Претпостављам да руски поглед од његовог дела одбија хладноћа мисли интелекта, која није подржана руском, односно словенском топлином осећања душе. Одбојна је надасве наглашена извештаченост грађе скоро сваке творевине Соловјевљевог интелекта, те и пројекта уједињења сестринских цркава:

„Морате то разумети под светлом суштинских, вантеолошких или вандоктринарних, карактеролошких разлика између православља и католичанства..."

СРЦЕ И ГЛАВА

Хтео сам нешто рећи о томе, али ме је *monsignore* Маркети прекинуо, с осмехом, као да хоће да ме поштеди труда, благо положивши руку на моје запешће:

„Знам, вама је средиште овде (*упро је, кажипрстом, у своја прса, у пределу срца*), а нама овде (*по дигао га је да би показао чело*)."

У том тренутку, сетих се многих сусрета с огорченим представницима покрета католичког *интегрализма,* који су ме тражили и налазили побуђени жељом да изразе солидарност с борбом српског народа. За њих, Католичком црквом не влада разум већ издаја, обелодањена Другим ватиканским концилом, неделом масонерије одавно угњеждене у врху Свете столице. По речима тих огорчених и прогањаних бранилаца католичке традиције, масонерија је наложила и заправо купила ту велеиздају, у првом реду сатанско извртање смисла литургије, дебело плаћајући архибискупа Анибалеа Буњинија (Annibale Bugnini), секретара папског Одељења за божански култ. Од када су откривена документа о исплатама ложе италијанског Великог Оријента на рачун дотичног архибискупа, половином седамдесетих, њему се изгубио сваки траг.

Једно је извесно, оно што је вековима било саставни део *амбасаде Неба* на земљи, божанска присутност исказана летинским речима и грегоријанском мутоиком литургије, изокренуло се, одлуком Другог ватиканског концила, у нешто налик „учини то сам", са свим људским произвољностима, слабостима, па и нискостима. Добро се сећам своје згађености таквим псеудолитургијама, какве су одржаване средином шездесетих по римским црквама, где ми је кораке одводила радозналост али и склоност да мотрим знаке краја модерног света илузија, који сам презирао. Уместо грегоријанског певања тамо су одржавани концерти jazz-a или је одјекивала бука афричких бубњева, док су се по клупама излежавале гомиле
„деце цвећа
"
,
размењујући цигарете марихуане, нуђене и поповима педерастог изгледа, циктаво одушевљених навалом „верника". Наравно, правих верника ту није било: каквог смисла има улазити у неко здање које више није
амбасада Неба
, простор епифанија вечности, већ налик лаичким ноћним забавиштима једног света пролазности?

Знао сам да се огрешујем о правило гостопримства, али нисам одолео а да не посредујем огорчење католичких *интегралиста:*

„Потпуно сте у праву... Али баш зато се сада питам: где је била та славна памет на Другом ватиканском концилу, који је Католичкој цркви нанео такве штете да она од тада непрекидно слаби... и урушава се?"

Климнуо је главом у знак да је разумео оно што је чуо, оћутао је неколико секунди те узвратио:

„Они који су смислили *aggiornamento* имали су најбоље намере. Циљали су да премосте све дубљи јаз који је одвајао Цркву од савременог света и његових потреба. Примерице, реформа литургије изгледала је као нужност, јер каквог смисла има обраћати се верницима на језику који скоро нико више од њих не разуме? Хтело се да се истовремено сачува традиција и отворе врата модерности. Нажалост, ово прво хтење доживело је неуспех, а друго..."

Мени се пак чини да латинска литургија има много већи учинак управо код оних који не знају тај језик. Ту се религијска тежња уздиже над обичним разумом и говорним, текућим језиком, те као ослобођена баласта света пролазности предузима онај надрационални пут доживљаја божанског. Рекох, тек да нешто кажем, како је то објашњење-оправдање управо доказ недостатка памети. Ипак, не изгледа ми да је баш све учињено с добрим намерама:

„*A propos,* кажу да је архибискуп Анибале Буњини био главни покретач реформе литургије... Шта је с њим? Где је сада он?"

Monsignore Маркети ми је упутио поглед непријатног изненађења да би га брзо спустио у јело пред собом:

„Да знате да сте у праву: овде стављају превише белог лука који анестезира чуло укуса, слабећи му осетљивости, што је за жаљење, поготово кад је у питању неки раскошни *bo uquet*
, попут овог, пред нама, најбољег италијанског црног вина,
Sassiccaia
."

&

Заостајем да прегледам и платим рачун код касе *restaurant*-а те амбасадора Масловарића и *monsignore* Маркетија сустижем на улазу у Шпански трг, тек да се од овог последњег љубазно опростим. Док прелазимо неколико десетина метара, што нас раздвајају од улаза у амбасаду Југославије при Светој столици, амбасадор Масловарић ми поверава, с осмехом:

„Сво време *monsignore* Маркети распитивао се о твом *curiculum vitae*. Не може да верује да си ти само дописник ТАНЈУГ-а."

Управо ми таква чућења испречују највеће препреке мом раду у арени политике, од подозрења и неповерења до прозирних провокација, попут нућења вршења атентата. Највећи удар задао ми је милански недељник *Panorama* теоријом да посебни значај који председник Слободан Милошевић придаје Италији – као *слабој карици* у ланцу Атлантског савеза, током бомбардовања – осведочава чињеница да је у Рим, тобоже за дописника ТАНЈУГ-а, послао свог *„најјачег човека* "*,* стварног господара амбасаде Југославије на брегу Париоли. Због таквих процена, кад се све окончало и када сам остао с обичним пасошем, две године нисам могао да добијем *шенгенску визу* од италијанског конзулата у Београду, који ме је и званично те писмено обавестио да сам *persona non grata, „опасна по националну безбедност и по односе Италије с другим чланицама* Европске уније".

ОДЛАЗАК ПАПЕ ВОЈТИЛЕ

Вест да је папа Карол Војтила напустио овај свет изнудила ми је једну сузу, из окрајка левог ока. Био је то једини папа који је био на страни Срба, и то у најгорем времену, током инвазије снага Атлантског савеза, 1999. године. Тада је јавно тврдио да *проблем Косова и Метохије*
ваља решавати
„на основу
(међународног)
права и историје
”

.
То Србима савршено одговара јер им даје за право да одлучно бране државни суверенитет и интегритет. Пред католички Ускрс у јавном писму замолио је председника САД да обуставе бомбардовање макар током тог празника. Из Беле куће је јављено како онај коме је била упућена та молба није нашао за сходно ни да отвори те прочита писмо, а камоли да покаже хришћанску самилост. Коначно, папа Карол Војтила је изразио своју спремност да дође у нападнути Београд, у знак своје солидарности. Амбасадор Масловарић ми је пренео ту спремност, условљену једино званичним позивом патријарха Српске православне цркве, јер је у питању простор под његовом јурисдикцијом. Добивши

зелено светло
за акцију, обратио сам се владици Иринеју Буловићу, процењујући га најспремнијим да схвати значај те понуде, под светлом ванредног стања у коме се нашао наш народ. Наравно, нисам очекивао да ће атлантски душмани имати милости и према папи Каролу Војтили. Напротив, с обзиром да ту силу покреће необуздана противхришћанска мржња, могло се само очекивати да ће наставити бомбардовање. Ипак, очекивао сам да та бездушност коначно освести, пробуди и дигне на ноге католички свет. Нажалост, Синод је већином гласова одбио да позове папу Карола Војтилу.

Наравно, има много будала међу Србима, утицајних само силом своје вике и галаме, што умишљају да су врли националисти који папу Карола Војтилу оптужују за све невоље те и

рат што је разорио Југославију, пружајући као доказ само чињеницу његовог залагања за отцепљење и независност Хрватске и Словеније. То залагање није имало учинка јер Ватикан, у оквиру сопственог света, нема скоро никаквог политичког утицаја. Ту чињеницу осведочава и одбијање твораца нацрта првог *Устава Европске уније* да у *Преа мбули*
унесу чак и пуки помен и хришћанског удела у стварању европске културе и цивилизације, како то не би постала препрека уласку исламске Турске. (Према јавном тумачењу председника Француске Жака Ширака, исламски корени Европе су једнако значајни као и хришћански.) Ваља знати да је подршка противправним и противуставним настојањима Словеније и Хрватске да насилно изађу из Југославије била део стратегије рушења социјалистичког система у Источној Европи, коме је папа Карол Војтила пружио пресудни допринос, поред осталог и силом обавеза преузетих тајним уговором са САД, потписаним 1982. године у Њујорку, потом злобно разглашеним на насловној страни недељника
Time
, с изругивачком синтагмом:
„Свети савез
”
.
Како сам писао у огледу насловљеном
Јадни Ватикан
(објављеном на страницама београдске
Дуге
од 21. новембра 1992. године, а потом унетом у збирку
Издана Европа
),
Ватикан је
мондијалистима
ставио на располагање мрежу својих служби, добивши обећање да ће ослобођене земље Источне Европе постати
terra misiones
Католичке цркве. Мондијалисти су изиграли католике и све су добили протестанти: да силом новца и поделе хране купују нове вернике међу масама ојађених и опљачканих, гладних и очајних.

Својевремено, Александар Зиновјев је признао: *„Циљали смо комунизам а погодили Русију* ”. Папа Карол Војтила би могао рећи: *„Циљали смо комунизам а погодили смо све народе Источне Европе*
”
.

У арени политике веома су ретке прилике да људи могу бирати између добра и зла, између врле и погубне идеје... Углавном, поготово у модерном добу, принуђени су да бирају између два зла. Тада ваља бирати оно мање. Показало се да је *либерални капитализам* много веће зло од *реалног социјализма*, са сваке тачке гледишта и процена, поготово оне духовне, хришћанске. Просташтво и насилничка природа комунистичке индоктринације изазивају сасвим обрнуте учинке, буде у човеку отпоре и гнушања те стратегије мимикријског преживљавања, у знаку само привидних саображавања. На тај начин, извевши својом нападношћу и надасве противприродношћу својих налога невидљиве стражаре и браниоце на бранике људске душе, борбени комунизам и борбени атеизам су редовно трпели страшне поразе. Стога су их властодршци, пре или касније, напуштали. Либерални капитализам своја начела и налоге приказује у облику најверних одговора на људске потребе и жеље, успављујући самоодбране човека и усађујући се дубоко у душу да би је тровао и разарао. Зато је у Европи хришћанска вера сачувана само тамо где је владао социјалистички систем.

Ту почива други разлог што сам пустио једну сузу за Карола Војтилу: био је то словенски брат кога су западњаци обманули; попут многих, огромне већине мислећих људи у свету под сенком реалног социјализма, и он је живео у илузији да је једина алтернатива западњачки систем, уложивши све снаге да он победи. Осим тога, жао ми је што је тај словенски брат, син Пољака и Малорускиње, жар словенске душе, словенску истрајност и мужевност, храброст и борбеност уложио у једно пропало предузеће.

ТАС ШТЕТОЧИНСТВА ПРЕТЕЖЕ

Он је успео само да успори процесе урушавања Католичке цркве, покренуте Другим ватиканским концилом. То успоравање је учинак отварања врата Католичке цркве за следбенике кардинала Лефевра и латинску литургију, те посредне или непосредне подршке покретима верности традицији, јединих пуних верске животности и делотворности, од *Христосових Легионара* и *Regnum Christi,* до свештенства и лаика окупљених око пољског радија

Марија.
Није могао, није смео или није хтео да преокрене процесе. Остао је заточеник одлука Другог ватиканског концила.

На тасу штета које је починио и који извесно претеже, највећа је она нанета народима Европе подршком и вабећим гостопримством указиваним мирнодопској инвазији трећесветских маса очајника. Та инвазија, удружена с уласком туранских хорди, прети да потпуно преокрене демографску, односно расну те религијску слику наше отаџбине и да Европљане, у року од неколико деценија, преобрази у мањину, на путу растварања у сивом океану. Била је то и посредна подршка дужничкој економији, односно најсвирепијем, лихварском облику колонијализма, који је пљачкајући и разарајући економије и заједнице покретао масе очајника ка очекиваној европској „земљи дембелији". Зашто је то чинио? Можда ту стојимо пред највећим Кароловим пороком, чије је име самољубље? Очигледно је неумерено уживао у свом медијском умећу и одговарајућој популарности, планетарних размера. Није му била важна каквоћа већ количина популарности? Исто начело одређује и деловање Свете столице: није важно какве су овце већ колико је стадо.

Ипак, озбиљан човек не може се поуздати у „вернике" стицане само силом харизматских моћи, уз помоћ медија масовних комуникација. И оно најбоље што се окупљало на Тргу Светог Петра, у данима агоније папе Карола Војтиле, огромна маса жена, вишеструко бројнијих од припадника супротног пола, осведочавало је не верску већ друштвену стварност. Те жене биле су ту саме, без мушкараца, осведочавајући својом усамљеношћу мушку издају живота и одавање симболичном па и стварном чмарољубљу. Агонија папе Карола Војтиле као да је Европљанкама пружила јединствену прилику да коначно отворе све уставе спрам своје жалости, својих суза, које се изливају из много дубљих извора незадовољства. Остатак је био сачињен од пуких *fans*, „навијача", попут самозваних *papaboys.* Већ колико сутра,
papaboys
ће се окупити око неког фудбалског клуба, неког жреца демонске музике или гуруа
New Age
. Док је папа Војтила умирао, преко ТВ-канала
RAI 1
била је раширена вест како је нека група младих напустила
discoteque
да би ноћ провела у бдењу, на Тргу Светог Петра. Јака ствар, велика жртва!

Можда та огромна потреба папе Војтиле за присуством младих – исказана и последњом реченицом коју је изустио, чувши да је Трг Светог Петра пун младости: „*Тражио сам вас*

– и ви сте се одазвали!
”
– одаје пуну свест да је Католичка црква дубоко оронула и на самрти. А оронула је и на самрти управо зато што је напустила задатак заступања
вечности
и што се препустила силама пролазности, настајања и нестајања те и старења и пропадања, захваљујући кобној одлуци Другог ватиканског концила да се
осавремени
, да изврши
aggiornamento
,
односно самоевирацију. Тако је та некад мужевна црква постала црква евнуха, да не употребим гору реч.

Можда и зато, све фотографије папе Карола Војтиле – од оних из Марибора, које је 1999. године снимио Габријел Буjс (Gabriel Bouys) за агенцију *France Presse,* која га приказује како се опире ветровима доба владавине нихилизма, до последњих, на прозору ватиканске резиденције, са којег нам показује лице искривљено од бола –осведочавају, као пантомимом, свесно или несвесно, драматично па и агонично стање Католичке цркве.

Ове последње фотографије изазвале су многе протесте, поткрепљиване разлозима хуманости. И ти протести су један од доказа безверја, односно губитка хришћанске самосвести. Бол, патња и мучеништво су један од темеља хришћанског сведочења. Захтевати искључење таквих призора из видокруга одаје модерну *forma mentis* чија је неспремност за подношење бола и бесомучна трка за задовољствима један од узрока не само губитка среће већ и урушавања цивилизације Запада, како је то добро уочио и образложио Конрад Лоренц у
Осам смртних грехова цивилизованог човечанства.
Тражити цензуру фотографија што приказују грчење лица папе под ударцима бола је једнако бесмислено – с хришћанског становишта – као захтевати да се због истих разлога из јавних места уклоне сва распећа, у сваком облику. Својим измученим лицем папа Војтила као да је хтео да подсети на Христосове муке.
<

(„НА-ЦИ-ЈА” је 2006. у два своја штампана издања започела постхумно објављивање

извода из обим-ног ру-ко-пи-са Дра-го-ша Ка-ла-ји-ћа , преминулог годину дана раније, у јулу 2005. Тај рукопис, под на-сло-вом „Зим-ски сол-сти-ци-јум ” , аутор је пред смрт лич-но по-ве-рио свом пријатељу и на-шем глав-ном уред-ни-ку Бранославу Матићу .
У нашој електронској Архиви можете прочитати све досад објављене делове.)

(1) Обреди Реда против Хаоса

(2) Терор историје и времена

(4) Чекајући крај и почетак

(5) О интуицији и слободи